

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 53.

Niende Sæssion.

16de Møde.

Fredagen den 23de October.

(Fortsat.)

Beskrivelse: Ja, det Sidste kunde være sandt, dersom det var Sognet, der eiede Hesten, men da det ikke er Sognets Hest, men den enkelte Mand's, og Sognet derved restiterer, at denne Hest kommer videre omkring, saa vil man ikke opfordre Eieren til at sælge Hesten, naar det er givet, at Manden faaer for sin Hest en Erstatning efter det, den er værd, og man vil aldeles ikke i det Dieblit spørge, om Halvdelen deraf skal udredes af Statskassen og Halvdelen af Amtsrepartitionsfondet, eller om Hjerdedelen skal udredes af Amtsrepartitionsfondet og Hjerdedelen af Sognet, men man vil netop søge, saa tidlig som muligt, at hindre Smitten fra at komme til videre Udbredelse. Grunden til, at det i dette Tilfælde, som i saa mange andre, gjælder om ikke, at komme ind paa saaledes at dele med Staten paa en stedmoderlig Maade, er den, at der ikke bliver nogen Begrændsning derved. Man kan i ethvert saadant Ulykkestilfælde, som rammer enkelte Landsdele, enkelte Personer eller enkelte Communer, sige affurats det Samme, som man siger i dette Tilfælde: Det er en Landeplage, det er en Ulykke, der er ramt, og derfor maa Staten komme til Hjælp. Naar f. Ex. en By lider af Cholera, da gaae vi jo ikke uden videre hen og give Erstatning for det Næringstab, Indvaanerne i den Tid have lidt, og i dette Tilfælde er der dog ligesaa fuld Anledning til at give Erstatning som i det foreliggende. En saadan gives kun, dersom

den gives, ved en særlig Lov, men ikke paa anden Maade, og det maa vi vel lægge Mærke til, at, selv om enkelte Dele af Landet, enkelte Amter, enkelte Sogne skulde komme til at lide forholdsviis betydelige Tab ved den i Lovudkastet foreslaaede Fordelingsmaade, saa er der Intet til Hinder for, at de kunne fremkomme med en Begjæring om en Understøttelse, som da kan gives ved en særlig Lov. Man skal møde alle særlige og extraordinære Tilfælde ved extraordinære Midler, men denne Lov rammer ikke de overordentlige Tilfælde, den afhjælper kun Banffeligheder i de almindelige Tilfælde. Vi indvikle os i altfor store Banffeligheder ved at ville give Love for overordentlige Tilfælde, vi kunne kun give dem for almindelige; ved at følge den Fremgangsmaade, at lade alle sige Erstatningskrav afgjøre ved særlig Lov, blive disse Krav tillige holdte indenfor temmelig maanedholdne Grændser. Dernæst gjælder det ved Fordelingen af Erstatningen om at bringe de forskjellige Autoriteter, som dermed have at gjøre, til at være vaagne og ikke sige: Ja, det gjælder i Grunden kun for en ringe Deel os selv, det gjælder Staten; — jo mere man kan lade de specielle Amter og de særlige Communer være dem, der indstaae for det Hele, desto mere er jeg overbevist om, at de ville være opmærksomme paa at stride ind itide. Vi begaae altsaa en Feil ved nu at gaae videre med Hensyn til Erstatningen, end Lovudkastet foreslaaer, — og Exemplet er desuden farligt.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot gjøre en Bemærkning mod den ærede Forslagsstiller fra Holbek (Besperfen), nemlig, at han ved sit Forslag aabenbart arbejder sin egen